

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 28 (53)

30 листопада 2017 року

КРИК ДУШІ

Історія трагічних подій останніх років

Відразу згадалося багато недавніх подій. 31 серпня 2015 року біля стін Верховної Ради України відбулися сутички активістів з міліцією. Тоді мітингарі протестували проти ухвалення змін до Конституції України у першому читанні президентського законопроекту в частині децентралізації. Це був законопроект щодо особливостей здійснення місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей, який було оприлюднено 15 липня 2015 року, що передбачав закріпити цю норму в розділі XV перехідних положень самої Конституції України.

В приміщенні під куполом депутати активно голосували, а навколо парламенту в оточенні стояли бійці Національної гвардії. Димові шашки, звукові гранати, вибухи — все це було спрямовано з боку мітингувальників у бік правоохоронців. Апогеєм протистояння став вибух бойової гранати. У числі затриманих був 21-річний Ігор Гуменюк, якого звинуватили у тому, що це саме він кинув гранату у стрій нацгвардійців. При затриманні, у МВС заявили, що у нього знайшли ще одну гранату.

Отже, тому, хто кинув бойову гранату, було, всього-навсього, 21 рік! Наслідком вчиненого теракту стало 4 загиблих нацгвардійців та 157 чоловік було поранено. Загиблі на той час проходили строкову службу, отже — загинули наші, хоча вже й дорослі, діти України, які, з огляду на їх молодий вік, ще не встигли створити власну сім'ю та народити нащадків. Їх життя забрала в могилу бойова граната, і вони не стали продовжувачами свого роду.

А ще раніше, 2 травня 2014 року в нашій рідній, оспіваній поетами та намальованій тисячі разів художниками, Одесі сталася страшна катастрофа: на Куликовому полі, після провокацій, штучно розгойдуваної ситуації, загинуло близько 50 (!) людей. Від того здригнулася вся Україна.

І все це відбувалося в тоді, коли на сході країни проливали кров наші герої в неоголошеній Росією війні проти України. Війна, на безмежний жаль, продовжується й зараз. А сьогодні, і знову в Одесі, в Миському саду, летить кров, отже страшні уроки вищезгаданих подій є марними.

Чому Одесу постійно «штурмуть»?

Акція, яка передбачалась мирною, мала на меті зупинити початок очевидно незаконної забудови в одному з історичних місць Одеси — на території Літнього театру в Миському саду. Чи добрим був цей намір? — без

НЕБЕЗПЕЧНА МЕЖА між патріотизмом та бандитизмом

18 листопада мені надійшло повідомлення на телефон. Відкриваю — бачу на фото чоловіка зі скривавленим обличчям та забинтованою головою. Відразу передзвонюю: «Я не впізнаю, хто це на фото?». Відповідь мене ошелешила: «Начальник Головного управління Національної поліції в Одеській області генерал Дмитро Головін». За якусь мить ця звістка облетіла всю Україну: в Одесі, на вул. Дерibasівській у Миському саду відбувається акція протесту із недопущення будівництва на території давно закинутого Літнього театру чергового бізнес-центру. Акція переросла у сутичку активістів з поліцією.

сумніву — благородний. Одесити втомилися від того, що в Одесі забудовують усе навколо: на пляжах, тротуарах, в історичному центрі. Чому це відбувається — відповідь треба шукати на Думській площі, в мерії: у міського голови та депутатів, бо усі дозволи на усляке будівництво та оренду так чи інакше видають там. Як видають — мав би відповісти на це запитання мер, проте він мовчить. Але такого собі градоначальника обрали самі одесити, і, навіть, більшістю голосів на останніх виборах. Не влаштовує мер? — треба громаді його переобрати або депутати Одеської міської ради мають висловити йому недовіру. Але схоже на те, що поки що і одесити та депутати своєму меру довіряють, і ділам його довіряють.

І ось від усього цього Одесу «штурмють». Тільки чому крайньою має бути поліція? Суд арештував трьох підозрюваних в організації масових заворушень у Миському саду. Відразу залунали заклики: прокурора Одеської області і начальника обласної поліції — у відставку. В чому ж винуватий, скажімо, Дмитро Головін? Можливо в тому, що коли у Миському саду почалися заворушення, він не заховався у своєму кабінеті, а разом з особовим складом прибув в самий епіцентр подій?

А може він винуватий в тому, що каменя, якою йому поцілили у голову, не потрапила йому у скроню чи в око, і він залишився живим? Хтось запитував його рідних, що в цей час вони пережили?

Не піддаватися спекуляціям на емоціях

Шкода, що поруч чи за спиною справжніх патріотів Одеси, патріотів України, в балаклавах, з димовими шашками, саперними лопатками та іншим подібним знаряддям, часто перебувають ті, хто свідомо чи ні, але перетинає заборонену межу. І це вже не патріотизм,

а справжній бандитизм, за який треба нести вже кримінальну відповідальність. Якщо людина в серці своєму вважає себе патріотом, то вона ніколи, а особливо зараз, фактично, під час війни, не підніме руку на захисника нашої Вітчизни: військовослужбовця, прикордонника, поліцейського. Не варто тут відразу вигукувати, що то не та поліція, і кого вона захищає! Бо ж зараз можна пройти конкурс та самому стати поліцейським, і показувати всім приклад своєю бездоганною роботою. Тож менше балачок, більше особистих прикладів!

Хто насправді вболіває за мир та спокій на Одещині, то нехай поцікавиться у Дмитра Головіна, скажімо, про те, якими зусиллями йому та особовому складу поліції області, доводиться втримувати ситуацію під контролем на півдні Одеської області. А це один з найскладніших регіонів не тільки нашої області, а й усієї України — там проходить державний кордон. І не треба давати привід тим, хто лише і чекає на хоч якусь дестабілізацію обстановки, скористатися нею. Бо ж працюють певні технології. І вони грають, навіть спекулюють на емоціях. Не можна цьому піддаватися.

Тож начальник одеського главку, разом зі своїми підлеглими, попередили у Миському саду Одеси, без перебільшення, розгортання повномасштабних драматичних подій, сценарій яких уже відомий: «тітушки», провокації, кров, і, можливо, смерть.

Правду важко відстоювати, але якщо ми будемо зараз бити поліцію, то ми власноручно знищуємо гарантію своєї ж безпеки, бо ти самим руйнуємо основу державності. А цього допустити не можна, бо усі ми — українці, а Україна — понад усе!

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Так сьогодні виглядає Літній театр в Миському саду в Одесі, де сталися сутички

Арсен АВАКОВ: «Мы должны говорить не о фамилиях, а о государственных принципах»

Украина 21 ноября отметила величайшую дату — «День Гідності та Свободи». После Революции Достоинства наша страна стала совсем другой, Майдан выдвинул новых лидеров. Один из них — Арсен АВАКОВ, министр внутренних дел Украины. У многих отношение к нему неоднозначное. Иногда о нем говорят так: «Это второй человек в государстве, потому недоступен для общения, к нему не подобраться». Таким прогнозистам отвечаю — это неправда. Я убедился в этом при личной встрече с министром, которая состоялась в Киеве. Может быть, что такая формулировка покажется не совсем политкорректной, но простым, доступным языком это звучит так: Аваков — человек, который умеет слушать и вести уважительный диалог с собеседником, простой, логичный и понятный, толерантный, одним словом — нормальный мужик, с очень сильным характером. И, без всякого сомнения — профессионал своего дела и настоящий патриот Украины.

Так что размышления и все сказанное ниже Арсеном Борисовичем будет интересным для всех: как для его сторонников, так и для оппонентов. Потому что он, как один из руководителей нашего государства, говорит об Украине. То, что было непонятно и вызвало возмущение, вероятно, получит ответ и разъяснения в этой статье. Главное — хотеть услышать и понять истинное положение вещей. Его можно бесконечно критиковать, ему можно громко аплодировать, но его нельзя не уважать. Итак, в «Народній думці» мнение министра МВД Украины.

О политических партиях

Для чего создают политические партии, для чего политики собираются и выходят к людям? Для того, чтобы получить доверие и идти дальше, и, опираясь на это доверие, партии получают возможность реализовать свои политические цели. Зимой 2013 года, когда многие из нас стояли на Майдане, тогда мы не знали своего будущего, не знали, чем закончится для каждого из нас это противостояние. Но мы знали точно, что если отступим от своих принципов, то Украине хорошо не будет. Мы были принципиальными тогда, были принципиальными и потом, в 2014 году. Политическая партия «Народный фронт», объединилась вместе с народом, получила доверие людей, и стала реализовывать свои собственные планы, объявленные нашему обществу.

Что такое популярность

Были ли наши поступки популярны? Нет! Нравилась ли они всем? Нет, не нравились! Но хочется подчеркнуть, что среди нас таких не осталось. И тот, кто думал, что нужно все делать правильно для этой страны, так и делает, но при этом хочет быть популярным, в таком случае он или наивный простак или просто дурак. Мы все ответственные люди, и руководство нашей партии четко понимало в 2013-2014 гг. в какой ситуации мы оказались, что нужно делать, и какую цену нужно платить за это.

И очень хорошо это понимал добродушный человек — Александр Турчинов, писатель, киносценарист, проповедник, который превратился в «кровавого пастора», и которого боится русский агрессор. Нужно было стоять жестко, стрелять и защищать Украину. Александр Валентинович сталкивался с огромным давлением в первые 100 дней на посту и.о. Президента Украины и Председателя Верховной Рады. И о нем, наверное, потом напишут книги, по крайней мере, я считаю, что должны написать. Каждый из нас был свидетелем происходящего в то время, потому что это стало основой построения независимости нашей страны. Премьер-министр Украины Арсений Яценюк знал, что за всеми его непопулярными решениями, жесткими мерами по наполнению казны, по ситуации с топливом, по завоеванию независимости от России в энергетическом плане, все это — будет очень большими ударами. Он все это знал, знал и получал эти удары. И сегодня я с честью могу сказать, что те 22%, полученные на выборах в Верховную Раду Украины в 2014 году, мы использовали с достоинством.

Жизнь — это череда событий, и не всегда справедливых

Каждый из нас получил удар, но при этом делал свою работу. И мы не сидели в телевизионных студиях в самые горячие моменты, потому что были на фронте, на передовой, бились за общий баланс в стране, сражались за то, чтобы держава не распалась. Мы проводили выборы, добавляли деньги в государственную казну, и в это время нас били и били — без остановки. Надо очень ясно заявить, и это опять выбор для нас: какую позицию мы займем. Правительством Арсения Петровича было атаковано: и внешним врагом, и внутренними политическими силами, но у нас был выбор, что делать и как идти дальше. И это был выбор между устойчивой государственностью и очередным серьезнейшим политическим кризисом. Тогда совместно было принято решение о недопущении еще одного

политического кризиса в условиях открытых военных действиях и международной неоднозначности. За это было заплачено личными амбициями, а также дискредитациями многих из нас.

Да, так бывает в жизни, не все происходит в ней справедливо, ведь жизнь не состоит из отдельного маленького эпизода, из одного отдельно взятого 2014, 2015 или 2016 года. Наша жизнь состоит из длинной череды событий. Люди не куклы, сидящие перед телевизором и слушающие манипулятивные речи. Они думают и дают всему оценку. И придет то время, когда каждый из нас, будучи один на один с самим собой или самыми близкими для себя людьми, скажет: в этот час, в этот день я был частью чего-то большего, и мы действовали честно, сделали все, что должны были сделать, и это очень важно.

И страна укрепилась и развивалась благодаря тому, что выдержала гигантское давление русского агрессора, выдержала величайшие внутренние вызовы. Сейчас уже можно говорить о реформах, о каких мы раньше не слышали: электронные декларации, трансформация сферы образования, МВД, ремонт и строительство дорог и многое другое. Все это происходит, несмотря на шквальную критику, поднимающуюся вокруг нас, и это дорогого стоит.

Сильный парламент в Украине — гарантия защиты от тоталитаризма

Я не такой пассионарный и толерантный политик, как Арсений Яценюк (*пассионарность — от фран. passioner — увлекаться, разжигать страсть — избыток некой «биохимической энергии» живого вещества, порождающий жертвенность, часто ради высоких целей. Пассионарность — это непреодолимое внутреннее стремление к деятельности, направленной на изменение своей жизни, окружающей обстановки, это внутренняя жажда деятельности, направленная на осуществление какой-то цели — ред.*). Я достаточно радикален в своих устремлениях с точки зрения внутреннего государственного устройства. И хотел бы видеть парламентскую республику в Украине как гарантию и защиту от тоталитарного будущего нашей страны, как гарантию внутренней власти.

Мне нравится парламентско-президентская республика, в которой нет дуализма власти, в которой каждый отвечает за то, что должен делать, и такой механизм работает. И как бы не было сегодня трудно сие принять, как бы мы не оглядывались на фамилии наших друзей, товарищей, мы должны говорить не о громких именах. Мы должны говорить о государственных принципах, потому что только они построят большую и сильную Украину. И не ту страну, которая будет оглядываться на крики отдельных политических сил наших соседей: Польши, Румынии или Венгрии. Мы не для того выбрали и отстаиваем сейчас в тяжелейшей борьбе свою независимость от Российской империи, чтобы продавать или разменивать свои политические интересы в угоду каким-то радикалам из других стран. Сильная страна, за которую мы заплатили жизнями и усилиями, обеспечит к нам уважение всех остальных.

Партийный рейтинг — явление проходящее, главное — результат работы

Мы получили очень достойный уровень доверия к государственной институции, которую строили: Национальной полиции, Национальной гвардии, пограничной службе, государственной службе чрезвычайных ситуаций (*ДСНС — укр. — ред.*). И мне эти рейтинги нравятся гораздо больше, чем существующие партийные рейтинги, которые часто ситуативно меняются. Потому что партийные рейтинги — это явление проходящее, а нам и всему обществу нужна настоящая работа. Я уверен, что у нас мудрые люди, они всегда во всем разбираются и смотрят на все объективно. И, в конечном счете, размышляют о себе и о своей жизни, реагируя не на популистов, а людей, которые делают свою работу хорошо.

Поэтому к каждому из тех, кто стоит рядом с нами плечом к плечу, я хочу обратиться как к друзьям, товарищам и сказать:

— Как бы ни было тяжело, в какое сложное время и под какую атаку мы бы не попали, друг мой, делай то, что должен делать на своем месте. Делай так, чтобы спустя некоторое время о тебе сказали, что ты делал свою работу честно. Поступай так, чтобы в своем сердце, в душе ты знал, что ты делаешь все правильно. Это фундамент и ваше уважение к себе, путь к успеху и главное — к успеху Украины.

Слава Украине, Героям слава!

Владислав ОЗАРНСКИЙ

На фото: Олександр ОСТАПЕНКО, депутат Одеської обласної ради

— Олександр Анатолійович, ми вас вітаємо з тим, що ви стали депутатом Одеської обласної ради, хоча, на жаль, із запізненням. Громада дещо втратила від того, але можна ще щось надолужити, то ж що в найближчих планах?

— По-перше, я чітко розумію, що депутатська робота — це не тільки статус і мандат, не тільки те, чим можна пишатися, а це ще й велика робота та відповідальність. На даний момент у нас не зовсім добре побудована система місцевого самоврядування, і люди навіть не дуже чітко усвідомлюють навіщо існують депутати. Через те дуже часто депутатська робота зводиться до гречки, дитячих майданчиків чи інших речей, наприклад, депутата просять вкрутити лампочку в під'їзді. Та насамперед депутатська робота — це великий інтелектуальний труд із підготовки рішень, які призводили б до поліпшення життя людей та громади.

— Хочеться повернутися до виборчого нюансу. Закон про вибори два роки тому спрацював специфічно, і до обласної ради не потрапили кандидати із значущими програмами саме для обласного центру...

— Закон дійсно був прописаний під ситуацію, не правильно з точки зору стратегії. Він певним чином дискримінував кандидатів в депутати обласної ради, які балотувалися саме в місті Одеса. Одеські округи за кількістю голосуючих були в 4-4,5 рази більші за стандартний округ в будь-якому районі Одещини. До того ж, в Одесі розвинутіше політичне середовище, тут більше політичних партій, які брали участь в виборах безпосередньо в одеську громаду, а Одеса — це половина виборців в нашому регіоні. Так сталося, що тим, хто балотувалися в обласному центрі, було важче набрати той відсоток голосів, який їх просунув би в рейтингу політичної сили, для Одеси набрати понад 23% — велике досягнення для будь-якого політика. Та ситуація змінюється. Сьогодні за ініціативою народних депутатів ПП «Народний фронт» та Голови Верховної Ради Андрія Парубія в першому читанні пройшов закон про пропорційну

Олександр ОСТАПЕНКО: «Впевнений, що найближчим часом ради всіх рівнів будуть працювати виключно задля користі людей»

Одеська обласна рада на останній сесії оголосила про те, що до її складу увійшов новий депутат, представник ПП «Народний фронт» — Олександр ОСТАПЕНКО. Безперечно, це набуток для регіонального парламенту, адже цього народного обранця давно знають за його суттєвою плідною роботою, він був одним із найдієвіших депутатів Одеської міськради попереднього скликання. Також очолював одеський Євромайдан, тож, зрозуміло, має чітку громадянську позицію та досвід у місцевому самоврядуванні. Як полковник, кандидат військових наук він увійшов до комісії Одеської облради з питань правової політики, забезпечення законності та правопорядку, боротьби з організованою злочинністю та корупцією, де, безсумнівно, знадобиться досвід професійного військового.

систему, як єдиний закон для всіх виборів, і до Верховної Ради, і до органів місцевого самоврядування. І там є конструктивні пропозиції, які усувають недоліки закону, за яким ми обиралися.

— То ж із чого ви почнете?

— Мої плани, без всякого сумніву, будуть спрямовані на те, щоб виправдати довіру людей, насамперед, в Приморському районі Одеси. Саме там значна кількість виборців віддала за мене голоси. Люди сподівалися на вирішення тих пунктів моєї програми, які вподобали і які розділяють разом зі мною. Тому все це треба реалізувати, аби не було розчарування відносно мене. У роботі я вбачаю два пріоритети. Локальний, що стосується справ у Приморському районі Одеси, планую зосереджуватися саме на цій локації. Найближчим часом буде відкрито приймальню депутата обласної ради, де будуть працювати помічники, і я буду здійснювати прийом громадян також у Балті.

Стосовно перших планів, то я впевнений, що в Одесі треба робити все можливе, аби зберегти нашу одеську ідентичність. На сьогодні, на жаль, ця ідентичність обмежується лише історичними спорудами, розташованими в центральній частині міста. Звичайно, треба все робити, щоб їх зберегти. Всі події, які відбуваються навколо збереження Літнього театру, будинку Руссова, відносно проблем із Пасажем чи з іншими ділянками міста показують градус цієї проблеми. Тому саме це буде безпосередньо моєю роботою, бо я розумію, що сьогодні вигляд новобудов Одеси стандартний для будь-якого міста, а те, що робить нас одеситами і дає відчуття гордості за неї, це саме старе місто і треба його зберегти.

— Але в Одесі є ще багато інших проблем...

— Звісно, абсолютно очевидна проблема сьогоднішня, яка потребує вирішення — це підвищення рівня транзитності, а також активізації роботи Одеси у якості морських воріт та точки, де перегинаються різні торговельні шляхи, зокрема загальноукраїнські й міжнародні транспортні коридори. Треба робити все можливе, аби у нас розвивалася саме сфера морегосподарського комплексу та транспортної інфраструктури. Бог дав нам місто, що знаходиться в центрі багатьох шляхів, і це треба використовувати для розвитку соціальної інфраструктури, зокрема і для підвищення наповнюваності місцевих бюджетів.

З іншого боку одесити славляться тим, що мають високий дух підприємництва, тому хотілося б, щоб Одеса ставала соціально-економічним локомотивом і прикладом у цьому для всієї України. Аби одесити могли демонструвати, як можна не залежати від держави, заробляти собі на життя, давати заробля-

ти іншим, створювати робочі місця. І в цьому плані окреслюється великий обсяг роботи, яку можна проводити як на місцевому рівні, так і лобіюючи певні нормативні або законодавчі акти на рівні Верховної Ради. У нас є зв'язок і з міністрами, і з депутатами Верховної Ради, і у такому тандемі можна реалізувати певні програми.

Третій напрямок моєї роботи також традиційний для Одеси, яка завжди була містом поетів, художників. І в цьому сенсі я хотів би, щоб Одеса залишалася осередком української культури. Тому потрібна підтримка митців на всіх рівнях, які працюють у цьому напрямку.

— Отже ви впевнені в тому, що починати треба із освіти, бо саме вона є запорукою реформування суспільства?

— Саме так. Базові реформи, які зараз відбуваються, і особливо в освіті — це те, що відштовхує нашу країну від комунізму і підштовхує до змін, притаманних нормальній європейській державі. Закон про освіту, його впровадження, та зміни, що він приносить — саме та база виховання, що змінить країну. Ажради цього я готовий попрацювати і з базовими школами, і з закладами вищої освіти, аби ці зміни прискорити.

— Як ви оцінюєте склад обласної ради, ті програми які реалізуються? Чи бажали б принести щось нове в її роботу?

— Без всякого сумніву, я буду вносити те, що вважаю за корисним в роботі обласної ради. Я хотів би, щоб ця рада працювала більш ефективно та більш агресивно задля інтересів людей та громадян. Але як науковець, як людина з досвідом, дуже добре розумію, що нічого не буває одразу, і обласна рада теж трансформується. Вже зараз можна сказати, що вона краща за попередню, але традиційно зберігає такий устрій і уклад, який був в попередній облраді. Але давайте звернімо увагу на простий факт: ще два роки тому ми навіть уявити не могли, що в нашій обласній раді хтось спілкуватиметься українською і засідання будуть проводитися українською. А сьогодні там панує державна мова, і навіть ті, хто не може нею говорити, намагаються це робити. І це є певним індикатором змін. А зміни обов'язково будуть, хоча відбуваються, важко, з протидією, та вони незворотні. І це дає сподівання, що з часом ми отримаємо ради, і не тільки Одеську обласну, а й інші ради в інших містах і селищах Одеської області, які будуть орієнтуватися на роботу задля користі саме людей і громади.

Олеся ОЗАРІНСЬКА

ЖИТТЯ ОБЛАСТІ

Жителі села Утконосівки завжди відрізнялися духовним багатством і завжди любили свою малу батьківщину, якій виповнилось 265 років.

Святкові заходи з нагоди 265 річниці села розпочалися з молебня і божественної літургії в Свято-Михайлівській церкві. Потім у фойє Будинку культури Утконосівки відбулася дегустація національних страв і фотовиставка. Також було проведено дегустацію молдавських вин і конкурс на кращого винороба села.

Урочистості продовжилися святковим концертом, організованим колективами художньої

Утконосівка відзначила 265 річницю села

21 листопада своє храмове свято відзначило село Утконосівка — одне з унікальних сіл на карті Ізмайльського району. Протягом півстоліття населення Утконосівки постачає свою овочеву продукцію на ринки всієї України. Утконосівські помідори, капусту, перець знають на смак в Чернігові, Хмельницькому, Вінниці, Києві і, звичайно, — на одеському Привозі. Безліч теплиць селян видно вже відразу при в'їзді в населений пункт.

самодіяльності БК. З найкращими побажаннями до селян звернулись: сільський голова — В.С. Дакі, настоятель Свято Михайлівського храму — протоієрей отець Миколай. Також мешканців села зі 265 річницею села привітала керівник базового для цього населеного пункту підприємства «Агропрайм Холдинг» Л.І. Ігнат, яка вручила сертифікат на 50 тис. грн. на закупівлю сценічних костюмів та музичних інструментів для Народного ансамблю пісні і танцю «Дор Басарабян».

На підставі подань трудових колективів були визначені переможці конкурсу «Людина року-2017» у різних номінаціях, які були нагороджені почесними грамотами та цінними подарунками. Після чого всі лауреати разом задули свічки на великому святковому торті, який по закінченню концерту змогли скуштувати всі бажачі.

Традиційно на святі відзначають та вітають старожилів села, молодят та пари, які «рука в руку» прожили разом понад півстоліття. За цей рік в сільську родину Утконосівки додалося 45 маленьких жителів села, для яких проводився розіграш призів. Також була вшанована «жінка-матір», яка виховує двох усиновлених дітей.

В Утконосівці назвали переможців найпочеснішого конкурсу «Зразковий будинок» та «зразкова вулиця» та вручили відповідні таблички.

Прикрасили свято колективи Утконосівського БК: народні ансамблі «Меланколіє», «Дор Басарабян», «Сперанца», «Плай», танцювальні колективи «Сузір'я», «Смайлики», дитячі колективи «Колучки», «Непоседи», Крістіна Волченко, золотий голос Придунав'я — Катерина Пуїческу, команда КВК «Агрораб» та вокальний ансамбль «Орідея».

Лідія ЛАГОДА

В школе детям надо дать любовь к жизни, друг к другу и стремление учиться

Реформы в сфере образования, которые так настойчиво реализует министр образования Украины Лилия Гриневич, оказались своевременными. Как рассказала нам директор Кулевчанской общеобразовательной школы I-III ст. Саратовского района Наталья ПРОДАНОВА, новая украинская школа дает много возможностей. Сама директор — большое подтверждение тому, что в какой бы части Украины не жил человек, страна для него — родной дом. Единый и неделимый. Сама она — учитель украинского языка, хотя выросла в болгарской семье, а ее мама — русская. И такое многообразие доставляет ей огромное удовольствие.

На фото: Наталья ПРОДАНОВА, директор Кулевчанской общеобразовательной школы I-III ст.

— Наталья Ивановна, ваша школа вполне похожа на городскую. Большая, с новинками последнего времени — интерактивными досками. Большое помещение. Сколько в вашей школе учится детей?

— На сегодняшний день у нас работает 42 специалиста, которые обучают 367 учеников. Обучение проходит на украинском языке, но изучаем и свой родной язык, болгарский, сейчас этот вопрос становится очень актуальным.

— Почему тогда возник такой большой международный скандал в связи с законом об образовании?

— Я как раз недавно присутствовала на заседании круглого стола, где мы встречались с заместителем министра образования Павлом Хобзем. Посол Болгарии Красимир Минчев организовывал в Киеве эту встречу. Мы обсуждали такой вопрос: ущемляет или не ущемляет права этот закон. Высказали свое мнение, нас выслушали, надеюсь, что прислушаются к нашей точке зрения.

— И в чем она заключается?

— Дело в том, согласно новому закону предлагается изучать в начальном звене все предметы на родном языке. Мое же личное мнение, что изучать родной язык, безусловно, нужно, но мы живем в Украине, и наши дети будут поступать в украинские вузы. Вот поэтому им нужно знать украинский язык и изучать его на должном уровне, а если дети дома общаются на болгарском языке, к тому же и в школе все время будут говорить на болгарском, то уровень знаний будет не такой высокий.

— Тем не менее, уделять время языку, на котором дети общаются в семье, также нужно?

— Изучать его нужно, но час-два, максимум три. Внеклассная работа ведется на высочайшем уровне, потому что у нас есть непосредственные связи с Болгарией. Нас опекает региональный музей в городе Шумен. Для нас реализуют различные проекты, есть возможность изучать традиции, обычаи. Наши дети туда едут с различными представлениями, участвуют в карнавалах, всегда занимают первые места.

— И вот таким образом можно изучить именно литературный болгарский?

— Действительно, на юге Одесчины разговаривают на диалектном языке, но преподавать мы стараемся его чистый вариант. У нас долгое время не было специалиста по болгарскому языку. Но замечательный человек Мария Кофовна занялась самообразованием и изучила болгарский язык на достаточно высоком уровне. Сейчас второй год работает специалист после окончания факультета болгарской филологии университета им. Мечникова, то есть мы преподавателями обеспечены.

— Тогда вопрос, может он и политический, но касается нашей жизни: откуда возник скандал с законом об образовании?

— Я думаю, что это искусственно созданная проблема. Закон об образовании и до этого давал возможность изучать родной язык в необходимом объеме. Главное — провести работу с родителями, выбрать нужное приложение, и тогда можно добавлять количество часов, необходимое по запросам данного учебного заведения. Вот у нас в данном случае час — два, и я думаю, что нам поднимать этот вопрос даже не стоит. Этот вопрос можно по-разному разогреть, и мы можем ожидать от родителей разную реакцию. Потому что они думают по-другому, и у них сегодня есть вседозволенность, а учителя не защищены ничем.

— Но вы как-то воспитываете детей, родителей?

— Конечно, мы стараемся, показываем, что планируются поездки, в которые едут 15-20 детей. Но и стальным, конечно, хочется, и не просто, чтобы побывать за границей, детям хочется поучаствовать в конкурсах, карнавалах, плодородия, на котором мы представляем нашу страну. Это огромное мероприятие сродни венецианскому карнавалу. Было очень приятно, когда в первый год мы выиграли в первый день и нам дали большую награду. Во второй день было кулинарное шоу, в котором мы тоже победили, и денежный приз составил 100 левов, тогда это было очень большое вознаграждение. Каждый следующий раз, если мы выигрываем, то получаем право на участие в следующем конкурсе в качестве приза.

— А в каких кадрах вы испытываете дефицит?

— Особо острая нехватка — нужен один специалист по информатике, вот нет такого и найти не можем.

— Надо выращивать своего...

— Мы выращиваем, отправили парня, уже учится. Но возникает вопрос: получив знания, вернется ли он в село? Ведь простому учителю информатики мы можем дать максимум 27 часов.

— И какой у него будет заработок, если он будет работать эти 27 часов?

— 5-6 тыс. грн. Это при наличии классного руководства, за кабинет учителя получают. Остальных же мы сами выращиваем, у нас специалисты есть.

— У нас существует разница между сельскими и городскими школами, поэтому закон предусматривает сдачу ЗНО с коэффициентами. Как вы относитесь к этому, есть ли какое-то уравнивание детей, и насколько закон позволяет сельским детям быть конкурентными с детьми из города?

— Когда был введен сельский коэффициент, можно было бы сказать, что сельских детей выделяют и ущемляют, то есть их сразу ставят на более низкую ступень. Я не хочу сказать, что наши дети получают меньше. Вот в нашей школе все специалисты украинского языка имеют профильное образование, это хорошие специалисты, и мы можем дать высокий уровень знаний нашим ученикам. Многие зависят от самого желания ребенка, в селе конкуренция между детьми построена немного по-другому, чем в городе. Там ошутимо стремление вперед, чем больше — тем лучше, а здесь более узкое понятие, нет стремления, и в этом мы чувствуем сложность. Мы можем дать необходимые знания, но то, что дети не всегда способны их воспринять, стало ошутимой проблемой. А относительно равных прав — если желает ребенок, поступить можно.

— Но закон был полезен в этом?

— Да, конечно.

— По вашему мнению, что самое главное нужно дать в школе детям? И что им нужно получить, потому что это разные процессы?

— Самое первое — это любовь к жизни, друг к другу и стремление учиться, а если будет стремление учиться, то они найдут абсолютно все. Они достанут знания и с интернета, и с книг, и с общения между собой. Мы готовы отдать все, что у нас есть, если они готовы принять. В таком случае результат будет высоким.

Юлиана БОГДАНОВИЧ

Когда сельский детский сад даже лучше городского

Кулевчанский детский сад сродни местной школе — большой и уютный. Красивые группы оформлены ярко и неординарно. Видно, что малышам здесь нравится. Руководство фермерского хозяйства «Кулевча» позаботилось обо всем. 145 детишек находятся здесь в отличных условиях, а, значит, родители не переживают за них и хорошо работают. Об этом рассказала заведующая Кулевчанским детским садом Евдокия ШКИБОВА.

тельные. Дети находятся в прекрасных условиях, и ничем наш сад не отличается от городского.

— По вашему мнению педагога, что нужно детям в детском саду?

— Первое, что нужно, — получить базу дошкольного воспитания, т.е. детки должны пройти дошкольную программу. И, конечно, они должны быть здоровыми. Потому что готовим их и физически. У нас проходят спортивные мероприятия и постоянно есть разные развлечения. Обхват детей у нас 100%. Все малыши, находящиеся на учете по книгам в сельском совете, посещают наш детский сад.

— Сколько времени находятся у вас детки?

— У нас есть ребенок с краткосрочным пребыванием в детском саду согласно медицинским рекомендациям. А так все дети находятся у нас целый день. Детский сад работает 12 часов — с 7.30 до 19.30.

— А сколько у вас сотрудников?

— У нас 15 педагогов и 16 сотрудников обслуживающего персонала.

— А вам не хотелось жить в городе?

— Я поработала 11 лет в Белгороде-Днестровском, вернулась назад и с родной Кулевчи не уеду. Потому что люблю ее, я родилась здесь, и сейчас, когда мы видим насколько она процветает, я влюблена в нее. В селе ак-

тивно развивается социальная сфера, все развивается, и нам, родителям, не хочется уезжать, ведь наши детки в прекрасных условиях. Здесь замечательная школа, Дом культуры, мы чувствуем стабильность и уверенность в завтрашнем дне. Есть рабочие места. Раньше много молодых людей уехало, и теперь вернулись обратно в свои родовые гнезда. У нас есть все условия для того, чтобы проживать в Кулевче.

София ЛИСОВСКАЯ

На фото: Евдокия ШКИБОВА, заведующая Кулевчанским детским садом

— Евдокия Александровна, сейчас много говорят о новой реформе. Это как-то касается детей в детском саду?

— У нас болгарское село, но учебный процесс проводится на украинском, уже два года как это прописано у нас по приказу. Дети, которые приходят, сначала проходят адаптацию на болгарском языке с постепенным переходом на украинский. В итоге наши выпускники свободно владеют украинским языком.

— Насколько ваш детский сад отличается от одесских детских садов?

— Мы обмениваемся опытом, посещаем другие детские сады. Я не могу сказать, что наш детский сад чем-то отличается от городских детских садов. Методическая работа у нас находится на высоком уровне, материальная база и медицинское обслуживание — также замеча-